

Tako je rekel Slavomir. Zdajci možje gredó in sedejo okoli stola. Pili so in jedli ter modrovali dolgo. Zemižizen jim je na dróбно razložil, kje mora bitva biti, kedaj in kako, če se vreme in druga stvar naredí takisto, a kako drugače se mora vršiti, ako se prva nakana na primeri. In vsi so bili zadovoljni z narejenim velikim črtežem, čedalje bolj so strmeli o neslišanem pogumu in vojni silovitosti Svetopolkovi.

Od nekdej so slovenski možje radi pili dobro kapljo duhovite pijače v skrbi in v radosti; in prigodilo se je v stari dôbi, kar se prigaja i denašnji dan, da je kakov moder slovensk mož zaradi dobrega pitja kakovo besedo izpregovoril, katera sicer ne bi bila prestopila ograj njegovih zób, ker se je je morda kesneje pokesal ali se je z nejevoljo sam na sebe domišljjal rekoč: zakaj se nisem pritájil in tega primolčal.

Tako je tudi Rastič iz Nitre mnogo molčal pri posvetovanji, poslušal kaj Zemižizen poveda, in pil možjanomotni ôl požir za požinom. Kadar je pa na konci vstal, motile so se mu za malo spoznanje noge, oči so se mu drugače svetile in ni mogel nečesa iz glave izbiti, čeravno je zaporedom zmajeval in se otresal. Zato pristopi k Naumu in mu reče:

„Slišiš li, brate, pogledaj ti in pogledaj še edenkrat óno belo kóžico, ki ti jo je ta prinesel od vašega svetega možá in drobno pogledaj, da li ni kakova prevara.“

„Tega ti ne umeješ“, odgovori Naum. „Mi ki poznamo umetelnost pisanja, spoznamo ti to, kar je prijatelj napisal že od daleč na dobro okó isto tako kakor ti spoznaš lice ali glas dobrega znanca ali tovariša. Ko bi jaz písanje Metodovo našel v temni nôči, spoznal bi je pri bliskovem osvitu, ker kakor Metod piše, tako nihče več ne zná nobeden nas, nobeden Nemcev ni Latincev.“

Temu je moral Rastič vérovati, ker ugovora zoper to ni vedel.

(Dalje prihodnjič.)

Nimam srébra . . .

Nimam srébra, ne zlatá,
Ne rumenega poljá;
Nimam temnih šúm, lesóv,
Ne palác in ne gradóv.

Slavno moje ni imé,
Tega tudi ni trebé;
Imeniten stan moj ni,
Tóliko da se živí.

Nekaj vendar jaz imám,
Za gradóv tristo ne dám:
Deva moja, nežni cvet,
Ti si, ti si ves moj svet!

Rádinski.

